

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τ Ο Γ Ε Φ Υ Ρ Ι

'Από τὸν δρόμο κουρασμένοι τὸν πολὺ
Στοὺ γερφυριοὺ καθίσαιμε τὸ πλάι.
Τὸ φεγγαράκι τ' ἀργυρὸ φωτοβολεῖ
Κ' ἡ κορασιά στήν ἀγκαλιά μου 'τροποπαλὴ
Γέρονι σιγά, σιγά καὶ δὲ μιλάει.

Μέσ' στὴ γλυκεῖα καὶ λαμπροφώτιστη Ξηριά.
'Αχοῖμε τὸ βοσκὸ τὸν ἀσπρομάλλη...
'Ἐνα καιρὸ μέσα σ' αὐτὴ τὴ ρεμματιά
'Ο ποταμὸς τὰ κύματά του τὰ πλατειά
Γοργὰ κυλοῦσε ὅλο δροσιά καὶ κἀλλη.

Κι' ὁ βασιλεῖας μὴ μέρα φώναζε τραγὰ
'Ποῖς ἔμπορεῖ τὴ θάλασσα νὰ σπειρῇ,
Καὶ μέσ' στὰ νέφη νὰ βοσκίῃ ζωητὰν
Κι' ἐδῶ πού ρέμμα θαλασσώνει καὶ περῶν,
Νὰ θεμιλιώσῃ πέτρινο γερφύρι ;

Κανένας ἄλλος δὲν μιλοῦσε. «Ποῖς μπορεῖ,
Ξαναφωτᾶζει ὁ βασιλεῖας ὡς τόσο,
'Ἄς εἶδῃ ἐδῶ· θὰ τοῦ ζυγίωσὸ τ' φλωρί,
Σὰν τὸ γερφύρι ποὺ θεμιλιώσε βαρὺ
Κι' ἀπὸ διαμαρτυρὰ θὰ τὸ φορτώσω».

Ξάφνου ἕνας νεῖος μέσ' ἀπ' τὰ πλήθη ξεκινᾷ
'Κι' ἂν δὲ 'μπορῶ σὸ κύμα νὰ θερσίω,
Καὶ μέσ' στὰ νέφη νὰ βοσκίῃ ζωητὰν.
'Ἐδῶ πού ρέμμα θαλασσώνει καὶ περῶν
Μπορῶ γερφύρι πέτρινο νὰ στήσω.

«Διαμαρτυρὰ δὲ σοῦ γυρνῶ ἕνα σπειρῖ,
Πετράδια δὲ ζητῶ νὰ μὲ φορτώσῃς.
Καὶ μαγαζιά νὰ μοῦ γεμίσῃς μὲ φιλονεῖ,
Σὰν τὸ γερφύρι ποὺ θεμιλιώσε βαρὺ...
Τὴν κόρη σου γυναῖκα νὰ μοῦ δώσῃς».

«Σ' εἶσνα, ἡ κόρη μου γυναῖκα θὰ δοθῇ,
'Ο βασιλεῖας ξαναφωτᾶζει πάλι,
'Όταν τὸ ρέμμα γεφυρώσῃ τὸ βαθύ.
Κι' ἂν μέσ' στὸ χρόνὸ τὸ γερφύρι δὲ σπηθῇ,
'Ἐγὼ θενά σου πάρω τὸ κεφάλι».

Ἐθῶς ἀρχίζουν οἱ χριστάδες τὴ δουλειά,
Χαρὰ σοῦ πρωτομάτοσῃ τὴν τύχη !
Τὸν ἀγαπᾷ μὴ θυγατέρα βασιλεῖα,
'Ἡ λυγερὴ μὲ τὰ χρυσοῦξανθα μαλλιὰ...
Τὶ πληρωμὴ γλυκεῖα θενά τοῦ τύχη !

Μὰ ἦταν τὸ ρέμμα φουσκοῦμένο καὶ βαθύ,
Ποῦ τοῖχους καὶ θεμέλια συνεπαιρνεῖ.
Καὶ τὸ γερφύρι δὲ μωροῦσε νὰ σταθῇ
Κάθετα ὁ νεῖος κοντὰ στήν κόρη, πού ποθεῖ,
Καὶ λυπημένος τὸ κεφάλι γέρνει.

«Πές μου τί πόνοσ σου πικραίνει τὴν ψυχῇ,
Γιατ' εἶσαι, πρωτομάτοσῃ, θλιμμένος ;
'Ἄχ ! 'Ἡ εἰλιπία καὶ ἡ ἀγάπη μοναχῇ
Μήπως δὲν φθάνουν νὰ σὲ κάμουν εὐτυχῇ ;
Πές μου, γιατί μὲ βλέπεις δακρυομένος ;

«Περνοῦν οἱ μῆνες καὶ τὸ ρέμμα τὸ βαθύ
Κυλὰ μ' ὀρμη καὶ μάνητα μεγάλη
Καὶ συνεπαιρνεῖ ὅτι σὸ δρόμὸ του 'βροθῇ..
Κι' ἂν μέσ' στὸ χρόνὸ τὸ γερφύρι δὲν
[σπηθῇ,
'Ο κύριός σου μοῦ παίρνει τὸ κεφάλι».

Φθάνει γλυκεῖα φεγγαροφώτιστη βραδεία
Κ' ἡ κόρη καζεβαίνει στὸ ποτάμι.
Κρυμμένη μέσ' στὴς ροδοδάφνης τὰ κλαδιά,
Μὲ τὸν καῖμό καὶ μὲ τὴν πικρα στήν καρδιά
Θρηρεῖ καὶ συλλογιέται τί νὰ κάμῃ.

Πῆγ' ἡ σελήνη μεσοῦρανα ψηλά
Καὶ μέσ' στὴς ἀσμένιας τῆς ἀχτίδες,
'Ἄπ' τὸ νερὸ, πού μονομονοῖζει καὶ κυλὰ,
Στῆθουν χορὸ μέσ' στὰ χορτάρια τ' ἀπαλά
Γλυκὲς ἀφροπλοαμένιας Νεραίδες.

'Αργὰ τελειώων ἡ Κυράδες τὸ χορὸ
Κι' ἀκούν τὴ ρηγοπούλα, πού στενάζει.
'Όταν βορβοῦσε τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ,
'Όλας ἐχάθησαν μὴ, μὴ, μέσ' τὸ νερὸ,
Καὶ μὴ καλὴ Νεραίδα τις φωνάζει.

«Τοῦ κάκου λῶνεις, ρηγοπούλα, σὰν κερὶ
Κι' ἐξέχασες τὰ πρώτὰ σου τὰ γέλια.
'Ο σοσιακός σου νὰ πιτύρῃ δὲν μπορεῖ,
Γιατὶ, ἂν δὲν σφάξῃ μὴ παρθένα λυγερῇ,
Ἄν πιάσει τὸ γερφύρι τοῦ θεμέλια».

Τὸ φεγγαράκι μὲ τὰ λόγια τὰ στεγνά
'Ἐκρυφθῆκε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ ραχῇ,
Πάλ' ἡ Νεραίδα μέσ' στὰ κύματα γυρνᾷ.
Καὶ τὸ ποτάμι τὴν σκεπάζει καὶ περᾷ...
'Ἡ ρηγοπούλα ἀπόμεινε μοναχῇ.

'Όταν ὁ ἥλιος βγήκε πάλι στὸ βουνό,
'Ἐπῆγαν στὴ δουλειά τους οἱ μαστόροι...
Μέσ' στὰ θεμέλια, σὶνὸν ἀπότομο κρημνὸ,
Πούνοι τὸ ρέμμα 'ἀγρομένο καὶ στενὸ,
'Ἐκει πεσμένη εὐρήκανε τὴν κόρη.

Στὸ χρόνὸ μέσα στὸ γερφύρι ἕνα ταχὺ
'Ἐτέλειωσε κι' ὁ κόσμος τὸ θαμιάζει.
Μέσ' ὁ πρωτομάτοσῃ μὲ πόνο στήν ψυχῇ
Κυτιάζει κάτω τοῦ νεροῦ τὴν παραχῇ
Κι' ἔχει βαρὺ στὰ σπηθῇ τοῦ μαράζι.

«Δὲν θὰ μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι βασιλεῖα...
'Τὴ γέρφ' ἂν σοῦ δώσω τελειωμένη,
'Τὴ λυγερῇ μὲ τὴν ὀλόχρον μιλιά,
'Τὴ λυγερῇ μὲ τὰ χρυσοῦξανθα μαλλιὰ,
'Μοναχῇ πληρωμὴ μοῦχεις ταμμένη,

»Μὲ λαχταρεῖ δπως κ' ἐγὼ τὴ λαχταρῶ,
'Ἄν ἐβρῶσαν τὰ πρώτὰ μας τὰ πάθη...
'Νὰ τὸ γερφύρι μαρμαρένιο καὶ γερὸ,
Εἶνε δική μου, καὶ πηγαῖνο νὰ τὴ βροῦ.
—Κ' ἐπήθησε κ' ἐχάθησε στὰ βάθη.

Σώπασ' ὁ γέρο-πιστικός, ὥρα πολλή
Στοὺ γερφυριοὺ καθόμασσε στὸ πλάι.
Τὸ φεγγαράκι τ' ἀργυρὸ φωτοβολεῖ
Κ' ἡ κορασιά στήν ἀγκαλιά μου τροποπαλὴ
Γέρονι γλυκὰ, γλυκὰ καὶ δὲν μιλάει.

* Αντώνιος Σ. Μάτσεις

